

baptist.dk

4

2018

Dannet?

[📷] Swapnil Dwivedi
– Unsplash

Indhold – Dattet?

- 3 Hvad er der i det for mig?!**
– leder
- 4 To generationer i samtale**
– hvad er dannelse?
- 7 I spændingen mellem passion og skrøbelighed**
– danske unges virkelighed
- 10 Døb eller konfirmation?**
– en chat med to unge
- 12 Dattet – om at vælge mellem konfirmation og døb**
– på et kvalificeret grundlag
- 14 »Enhver bliver saglig i sin tro«**
– tre forskellige menneskesyn
- 18 Jeg vil gerne gøre op med perfektionen**
– interview med Anna Bjerre
- 21 Perspektiver på den kristne døb**
– boganmeldelse
- 22 Kio Awi Van Khawng valgt til BaptistKirkens ledelse**
– portræt
- 24 Dybt ind i relationen med Gud**
– teologistuderende Rasmus Jonstrup Hansen
- 26 Uddannelse skal være for alle**
– med Spejderhjælpen i Rwanda
- 28 »Jeg var jo kommet til at holde rigtig meget af skolen«**
– portræt af Henrik Kristiansen, ny forstander i Tølløse
- 31 Der er ikke ret meget om sommerstævnet?!**
- 32 Velkommen i Immanuelskirken**
– menighedsstafetten i Aarhus
- 34 Mangel på vand truer sundheden**
– om et vandprojekt i Rubura
- 36 Længe leve minoriteten!**
– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 4, 2018 – 165. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, sortebaervej5@gmail.com
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renathe Zimmermann,
tlf. 6165 2656, ivrezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.000

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Udgivelsesdatoer og deadlines
Nr. 5: 30. november. Deadline 1. oktober

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

baptist.dk kan også læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Hvad er der i det for mig?!

Tidligere har jeg altid anskuet mission som mødet med et menneske, der tænkte anderledes end jeg, og derigennem havde nogle andre værdier og et andet menneskesyn. Det menneske kunne jeg så – med Helligåndens hjælp – overbevise om, at Jesus er »vejen, sandheden og livet«. Hvis det fantastiske skete, ville Jesus' ord om barmhjertighed, tilgivelse og kærlighed ændre menneskets liv og menneskesyn. Et helt igennem forældet syn på verden og mennesker af i dag, har jeg ved flere lejligheder erkendt.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Swapnil Dwivedi – Unsplash

Flertallet af mennesker, vi møder i dag, mener *ikke* noget andet end os. De mener slet ikke noget. De har aldrig valgt eller taget stilling til noget som helst. Hvor mennesker tidligere overvejede, om de mente det kristne budskab var sandt eller falsk, så tænker mennesker i dag, om det har en nytteværdi – eller »hvad er der i det for mig?«

Det var en grænseoverskridende tanke, at frelsen og det evige liv sammen med Guds store kærlighed til sin skabning er komplet uforståelige tanker for mange mennesker – og hvordan skulle vi kristne dog kunne »sælge« vores Herre på en form for nytteværdi?

Erkendelsen kom efterhånden

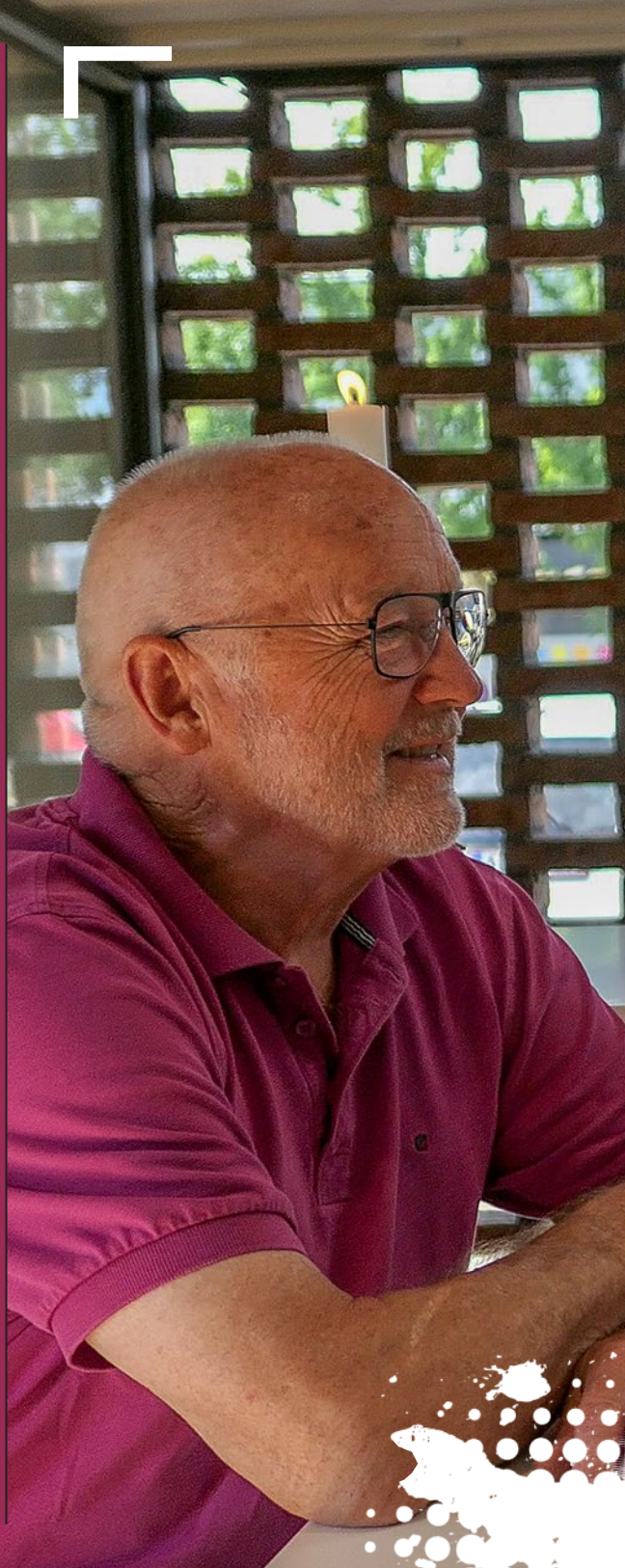
Det var måske den samme situation, som vores Herre stod i, da han skulle prædike

Guds rige på jorden for 2000 år siden. Jesus talte meget om Gud, og det skal vi også gøre, men han samlede også folk omkring sig, han helbredte deres sygdomme, og han var nærværende i den enkeltes liv.

Kampen om at »frelse sjæle« drejer sig i vores tid ikke så meget om andre religioner eller menneskesyn, men mere om at bekæmpe egoisme og holdningsløshed, dels fordi det drejer sig om den enkeltes frelse, og dels fordi sådanne holdninger ofte giver stor ensomhed og smerte i livet. Så Ordet skal formidles også gennem handling.

Vores mission skal være at åbne vores menigheder for mennesker, som har brug for et meningsfyldt fællesskab, støtte og hjælp. Hvis vi formår det, og tålmodigt lader troen komme bagefter, når vi mennesket i dag, og så forandrer vi verden.

» – og hvordan skulle vi kristne dog kunne »sælge« vores Herre på en form for nytteværdi? «

To generationer i samtale:

Vi er formet i Guds billede og dannes bevidst eller ubevidst gennem hele livet. Hvad betyder dannelse for almindelige mennesker? Simon Juul Boeriis og Ole Jørgensen, begge fra Korskirken i Herlev, har talt om det.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Kurt Bøgsted

Simon begynder med at sige, at det umiddelbart har med uddannelse at gøre, men det behøver ikke at være det samme. En dannet person har erkendt, hvem han er og hviler i sig selv. En dannet person er en høflig person.

Ole supplerer med, at dannelse beskriver vores forhold til andre mennesker. Med slet skjult latter hentyder han til ikke navngivne politikere: »Man kan godt være et højt intellektuelt, uddannet menneske og alligevel være højest udannet«. Der skal være plads til andre mennesker end os selv, også selvom vi ikke er enige.

»Engang«, fortæller Ole, »uddannede man sig til livet, mens der i dag er for meget fokus på det intellektuelle, som om alt er godt, blot der opnås høje karakterer. Det er svært at være et dannet menneske, når alt drejer sig om konkurrence.«

Hvornår stopper dannelsen?

Ole er hurtig: »Når den sidste skrue er skruet i kisten! Hvis vi tror, vi har alle svarene, kommer problemerne, ikke mindst i kirken. Hvilken statisk Gud, er det vi tror på? Jeg kender mine begrænsninger – skulle jeg kende Den Ubegrænsede og tro, jeg ved alt?«

Simon bekræfter: »Hvis ikke vi er åbne for at lade os danne, ender vi jo med at være snæversynede, stædige og bestemmende. Det er ikke den dannelse, jeg søger.«

Hvad er dannelse?

Vi er dannet af Gud, hvor kommer kirken ind?

Simons opvækst i kirken har helt klart formet ham. Næstekærligheden fylder meget og er afgørende for hans syn på dannelse: »Jeg er jo elsket af Gud, min Far, derfor smiler jeg til min næste og er hjælpsom – men jeg er jo også bare et menneske, så jeg kan godt glemme det. Men jeg prøver på det, og Gud har lovet mig, at jeg engang får det igen.«

Ole kommer i kirken i erkendelse af Guds nåde. Vi har lov til at være dem, vi er. Guds nåde gør, at vi ikke skal hænge med hovederne, fordi vi ikke slår til. Vi må igen og igen starte forfra: »Det er ikke problematisk at lave fejl. Det bliver først problematisk, hvis vi forsvarer os og vores ret til at fejle.«

»Viljen til at ville evangeliet. Det er dannelse. Derfor går jeg i kirke. Jeg har brug for, at evangeliet taler til mig og udfordrer mig til at prøve igen, til at tænke om.«

Er du bevidst om, hvad der er godt for din dannelse?

Simon har lige haft brug for en pause til at finde sig selv igen: »Det er som at have en dåse med modellervoks. Jeg ønsker at tage den op og forme den, men det vil andre også, og så må låget blive på lidt længere. Det må være min beslutning, hvornår låget skal fjernes, og hvem der skal være med i formningen. Dannelse er også at holde pause. Jeg har travlt med *Børnekapow*, fordi jeg gerne vil være med til at forme børnene, som jeg selv blev formet. »LYT« er mødestedet for de unge, hvor vi kan være os selv og tale sammen om mange forskellige emner. Det er også dannelse.«

Ole supplerer: »Modellervoxsbilledet passer også senere i livet.

Perioderne, hvor man er ved at miste sig selv, kommer igen og igen. Måske bliver man stivere med alderen, for det bliver sværere at acceptere, at der

» Måske bliver man stivere med alderen, for det bliver sværere at acceptere, at der skal omformning til. «

→ skal omformning til. Det kræver opmærksomhed og vilje.«

Til tiltag, der trækker i en forkert retning, siger Simon klart: »Så må dåsens låg blive sidende«, og Ole påpeger, at vi – i vores længsel efter at gøre det rigtige overfor Gud – nogle gange kommer til at fejle. Måske kommer vi til at isolere os, men det er vigtigt at holde fast i, at der kun er én verden, som Gud har smidt os ud i for at være lys og salt.

Ydmygheden overfor Gud og overfor livet generelt er afgørende i dannelsen til det, Han ønsker, vi skal blive til: »Vi når det nok ikke helt, men det er jo også det spændende!«

Hvordan er man en god samfundsborger?

»Jesus opfordrede til at give kejseren, hvad kejserens er. Så selvfølgelig skal vi betale skat,« siger Simon. »Når vi viser venlighed og hjælpsomhed, er vi med til at præge samfundet.«

Ole er enig og citerer Paulus: »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind«. ¹ Når vi lader os forvandle, får vi indflydelse.

Ole mener, det er vigtigt at tale imod uretfærdighed, men den almindelige venlighed og omsorg for de mennesker, vi møder, er væsentlig i samtalen om at være til stede i verden. Alle kan bidrage med noget.

Mødrene dannede os

Til slut taler vi om Simons og Oles mødre, og den kolossale indflydelse, de har haft på deres drenges dannelse. Uden at underkende fædres og andres bidrag er det alligevel Simons mor, der med sin facon, har givet ham tillid til at turde være sig selv, og Oles mor gav ham den bevidste og ubevidste erkendelse, at i kirken kunne der findes kræfter, så livet kom til at hænge sammen igen, og livet kunne fortsættes.

» Hvis ikke vi er åbne for at lade os danne, ender vi jo med at være snæversynede, stædige og bestemmende. «

Ole Jørgensen, 73 år:

- ulønnet hjælpepræst
- tidligere præst og generalsekretær i BaptistKirken

Simon Juul Boeriis, 19 år:

- gymnasieelev
- Butiksassistent
- Børne- og ungdomsmedarbejder

1) Romerbrevet kap. 12, vers 2

I spændingen mellem passion og skrøbelighed

I 2017 udgav Center for Ungdomsstudier rapporten »Jeg vil gerne være en succes, men det er ikke altid det lykkes«. Ud fra 2020 spørgeskema-besvarelser og 5 fokusgruppe-interviews prøver den at tegne et billede af den danske ungdomskultur og især gymnasiekulturen. På den baggrund vil jeg reflektere over den virkelighed, som danske unge lever i – også de unge i kirkerne.

[≡] Thomas Øhrstrøm Willer

[📺] Hajram Pambudi, Jens Johnsson og Jaco Pretorius – Unsplash

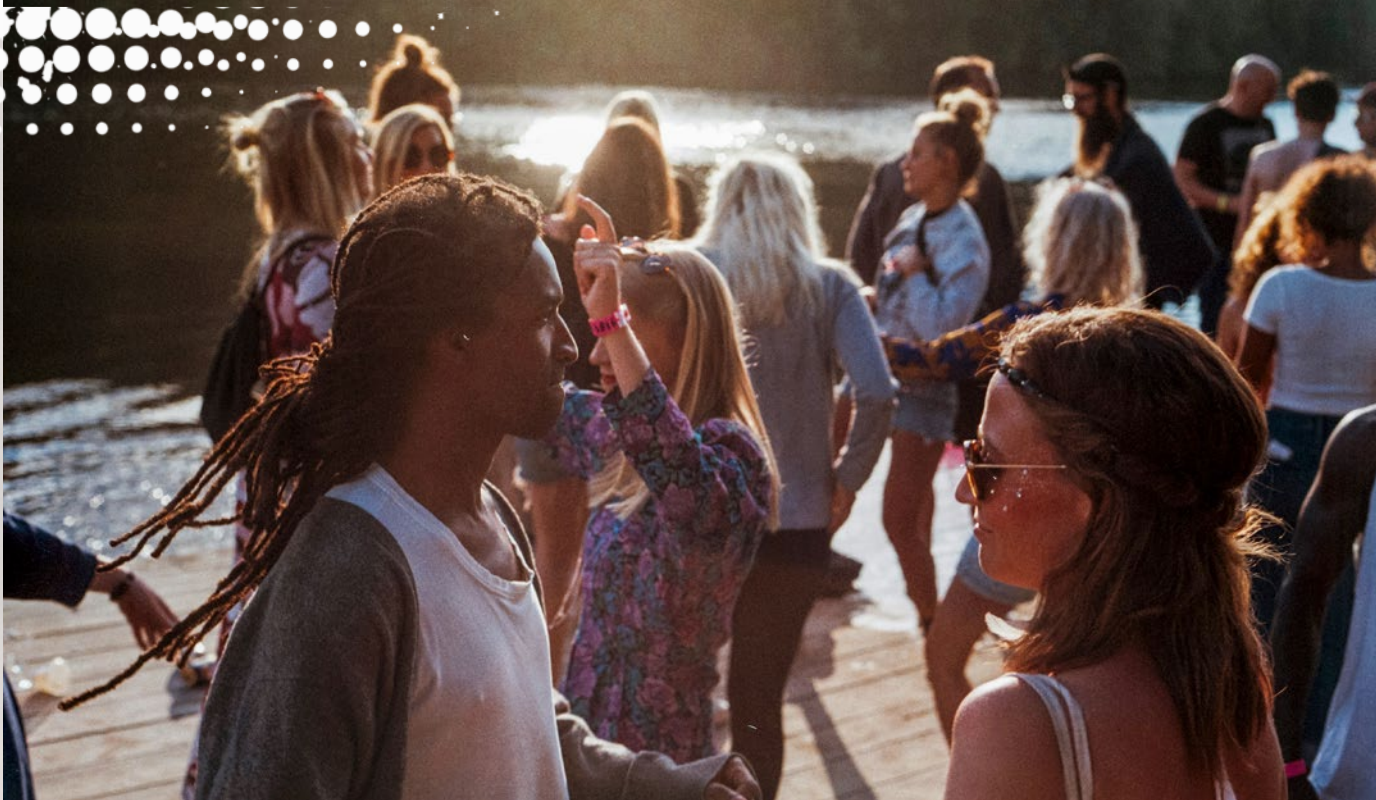
I den populære, norske TV-serie SKAM siger Isak: »Mit liv skal være ægte« og »Så er der bare én ting, egentlig, som vi ved helt sikkert: at livet er nu«. Det virker som en selvfølge, at livet skal være ægte og leves nu. Men det står i skærende kontrast til, hvordan livet opleves og leves af danske gymnasieelever.

»Succes er vigtigt for mig, jeg synes bare at den her ungdom er bygget op omkring, at man skal være perfekt, og man skal klare sig godt i skolen, være fed med vennerne og være sød, og det lykkes ikke altid, og man er ikke altid sig selv med venner, fordi man forsøger at være noget, som man ikke altid er ... man er vel i grunden bange for, at de ser, hvordan man virkelig er og har det ...«

Dreng 2. G

De skal være en succes alle steder

I rapporten fra 2017 er hovedkonklusionen, at unge lever i en præstationskultur. Det betyder, at deres identitet er tæt forbundet med, hvor godt de præsterer på alle arenaer i deres liv.

→ De skal være en succes i skolen
De skal være en god søn/datter
De skal være den populære i vennegruppen
De skal helst være festens midtpunkt
De skal have det bedste studiejob
De skal have flest likes på de sociale medier

Det skaber en enormt passioneret generation, som gerne vil gøre en forskel og vise, hvor gode de er. Det lykkes bare ikke altid at være en succes, for succes er lig med, at man er den bedste. Og der vil altid være nogle, som ser bedre ud, får flere likes på instagram eller får bedre karakterer. Der-

for har mange også en følelse af, at de ikke gør det godt nok. Eller rettere sagt: de sidder med følelsen af, at de ikke er gode nok. Det skaber en enorm skrøbelighed i vores tids unge, for de skammer sig over, at de ikke er gode nok.

Succes og identitet søges

Spændingen mellem, at livet skal være ægte, og følelsen af, at man i sociale sammenhænge forsøger at være noget, man ikke er, er måske hovedudfordringen i gymnasieelevers virkelighed.

De vil gerne leve autentisk og med integritet og samtidig forsøge at passe ind i

» Det kan medføre en usund og præstationsbaseret tro. «

en kultur og i sociale sammenhænge, hvor man er i tvivl, om man er god nok, og ikke ved om den, man i virkeligheden er, vil have en chance for at blive accepteret af de andre. Det skaber et stort pres, fordi man samtidig gerne vil være en succes.

»Jeg synes, det sværeste er, at man gerne vil en succes på alle faktorer og alle områder. I skolen vil man have 12, og med vennerne vil man gerne være sjov, så det lægger et

» De vil gerne leve autentisk og med integritet og samtidig forsøge at passe ind. «

kæmpe pres. Ofte måler man sig med andre. I stedet for at tænke på, at ens karakter er bedre end sidst, så sammenligner man sig med andre, så jeg bliver hurtigt skuffet over mig selv, og det skaber et kæmpe pres. Mine egne forventninger presser mig også. Preset kommer mest fra mig selv.»

Gymnasieeleverne vil være en succes, fordi deres opfattelse af værd afhænger af, hvor succesfuld man er. Men fordi man netop vil være en succes sammenlignet med andre, vil det aldrig være succesfuldt nok. Man vil aldrig være den bedste alle steder, og det efterlader én med følelsen af ikke at være god nok.

Udfordringer til kirken

• Præstationskrav

I kirken ønsker de unge også at være en succes, og de kan let føle et pres til også at præstere der. Hvis vi som kirker ureflekteret støtter deres »drevethed«, kommer vi let til at fremstille troen på Gud som endnu et sted, hvor der skal præstere. Det kan medføre en usund og præstationsbaseret tro, og de vil højst sandsynligt ende med at forlade kirken.

» Kan vi formulere de gode nyheder ind i den skrøbelighed, som de oplever? «

• Kirken bliver let passionløs

Vi har en generation, som gerne vil vise, hvad de kan. De vil meget gerne være med til at skabe en bedre verden. De er vokset op med, at de kan blive stjerner i X-faktor, så de lever i et paradoks: De synes ikke, at de er gode nok, og samtidig tror de på, at der er stjerner, der kan gøre en forskel. Hvis vi ikke som kirker kan forholde os til deres drive og udfordre det, så forsvinder de ud af kirken, fordi kirken bliver et uinteressant sted at være.

Kan kirken rumme deres skrøbelighed? Får vi skabt rum til den indre følelse af ikke at være god nok? Har vi en teologi for den smerte, og kan vi formulere de gode nyheder ind i den skrøbelighed, som de oplever? Hvis vi ikke kan formulere evangeliet, så det er gode nyheder midt i deres skrøbelighed, hvorfor skulle de så blive i kirken, for de leder efter håb midt i skrøbeligheden?

• Rum til passion og skrøbelighed

Hvis vi gerne vil være med til at danne den næste generation af unge og gøre dem til disciple, må vi tage deres passion og drevethed alvorligt, så de bliver udfordret til at gøre en forskel i verden. Samtidig skal vi rumme deres skrøbelighed og vise dem, at de er elsket for, hvem de er, og ikke hvad de gør. Men ikke på en overbeskyttende

måde, for de vil også gerne udfordres og forandre verden.

Hvis vi gerne vil se unge i kirken – både nye og dem, som er vokset op i kirken – kræver det, at vi kan være kirke i spændingen mellem passion og skrøbelighed.

Thomas Øhrstrøm Willer

- præst i Aalborg Vineyard
- projektmedarbejder på Center for Ungdomsstudier
- tidligere præst i Kristuskirken/Regen i København

Dåb eller konfirmation? En chat med to unge

Den næste generation af baptistbørn i Viborg Baptistkirke er så småt begyndt at nå teenagealderen. Og ligesom så mange andre frikirker i landet har kirken manglet en fast præst og ungdomspræst i en del år. Hvilke overvejelser har de unge i den situation, når klassekammeraterne begynder flere år i forvejen at tale om deres konfirmation? Lægger de unge lige så meget vægt på dåb frem for konfirmation, som tidligere generationer af baptister gjorde? Læs chatten med Sofie Libak Damsgaard (14 år) og Lukas Thorndal (15 år).

[≡] Jamie Lynn Cunningham

[📷] Private

 Jamie

Hvordan vil du beskrive din barndom i forhold til en kristen opvækst?

 Sofie

Meget neutral, men ikke anderledes som sådan, fordi jeg ikke er døbt som lille.

 Lukas

Jeg vil sige, at jeg – fra jeg blev født og indtil nu – har været med og deltaget i mange gudstjenester, som har gjort, at jeg nu har en tro at følge.

 Jamie

Hvordan vil du beskrive din barndom i forbindelse med Baptistkirken?

 Sofie

Det blev lidt til min anden familie, fordi alle børn legede med alle.

 Lukas

For mig har det at vokse op i baptistkirken været helt normalt. Jeg har jo ikke prøvet noget andet.

 Jamie

Er det noget, du har tænkt specielt meget over i forhold til dine venner og klassekammerater? Hvis ja, hvornår og hvad tænkte du?

 Lukas

Det er det ikke. Nej, jeg har bare vidst, at mine venner blev døbt som børn, og det blev jeg ikke. Men det var ikke noget, der sagde mig noget.

 Sofie

Ja, fordi jeg ikke var som de andre; jeg var ikke blevet døbt og havde fået vand på hovedet som lille. Jeg begyndte at tænke over det omkring 5. klasse.

 Jamie

Hvornår begyndte du at tænke på dåb eller konfirmation? Og hvad besluttede du dig til og hvorfor?

 Lukas

Da jeg blev 14 år og fik at vide, at nu skulle jeg til at vælge mellem 14års fødselsdag eller konfirmation. Jeg valgte fødselsdag, fordi for mig ændrer det ikke ens liv, om man bliver konfirmeret eller holder fødselsdag.

 Sofie

I starten af sjette klasse begyndte jeg at tænke og snakke med min mor om det at blive døbt som baptist og som kristen i folkekirken. Og så begyndte jeg at tænke, om jeg skulle døbes som baptist eller som kristen i folkekirken, men endte ud i at være som de andre ved at blive døbt som kristen i folkekirken.

 Jamie

Hvad var det bedste ved din beslutning?

 Sofie

At jeg kom ind i Guds fællesskab, og at jeg kunne blive konfirmeret normalt sammen med mine klassekammerater.

 Lukas

Det bedste ved min beslutning var nok, at uanset hvad jeg valgte, om det var fødselsdag eller konfirmation, at det blev fejret.

 Jamie

Var der nogle ulemper eller bekymringer ved din beslutning?

 Sofie

Nej, det synes jeg ikke.

 Jamie

Hvad er det vigtigste for dig i dit forhold til Gud?

 Lukas

Troen på, at Gud er hos mig i både medgang og modgang. Det, at man kan folde sine hænder og bede om hjælp.

 Sofie

At jeg altid er velkommen.

 Jamie

Og hvilke råd kan du give andre unge baptister/kristne?

 Sofie

Snak med andre om din beslutning.

 Lukas

Sidder du og tænker alt for meget på dine problemer, så fold dine hænder og bed HØJT og snak med Gud.

Trosoplæring for børn og unge

BaptistKirken holder en temadag om det emne i Odense lørdag den 29. sept. Velkommen!

Se programmet her <http://baptistkirken.dk/temadag-om-boern-og-unges-trosoplaering-29-september>

Hvem har ansvaret for oplæring i den kristne tro, når det gælder vores børn og unge? Hvem har ansvaret for, at forældre får hjælp til at indføre deres børn i den kristne tro? Er det menighedsrådet? Er det præsten? Eller er det børne- og ungdomsmedarbejderne? Og hvor har vi et velkomponeret materiale, der kan anvendes til en sådan trosoplæring?

Læs mere på www.baptistkirken.dk

» Dannelsen sker i fællesskaber, der ofte er en nødvendig forudsætning for indlæring. «

Dannet – om at vælge mellem konfirmation og dåb

Vores teenagere har det ikke altid let, når det kommer til spørgsmålet om konfirmation. Flere og flere vælger at følge deres kammerater, når de »går til præst« – og en del bliver døbt kort før, de også bliver konfirmeret i Folkekirken. De døbes altså ud af vores menigheder og kirkesamfund.

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Mike Sheid – Unsplash

Den tendens er taget til i styrke over tid. Unge, der blev spejdere hos os, men tilhørte Folkekirken, har naturligt nok valgt at blive konfirmeret her, hvor de blev døbt. Alligevel har det frustreret mange spejderførere, at de ofte forlod spejderarbejdet, når de blev konfirmeret i sognekirken. I de senere år har tendensen bredt sig. Børn, der er vokset op i vores baptistiske tradition, følger i stigende grad deres kammerater – og bliver medlemmer i Folkekirken ved dåb.

Hvad skyldes tendensen?

Mange af vores unge i »konfirmandalderen« kommer naturligt nok ikke til undervisning i deres egen menighed. Det skyldes store afstande, der næppe lader sig kombinere med de tidspunkter, der er til rådighed for undervisningen, når de unges forskellige skoleskemaer skal passe sammen. Hertil kommer, at de fleste menigheder kun har få unge på samme klassetrin, så det er umuligt at danne et hold. Men praktiske forhold er ikke hele forklaringen.

Hvem har ansvaret?

I 1970'erne var danske baptister langt foran de andre kirker, når det gjaldt egnet materiale til undervisning af de unge teenagere. Logos-materialet var udarbejdet til alle klassetrin i datidens søndagsskole, og

efter en kontinuerlig undervisning gennem flere år blev der nu afsluttet med »kristendomsklassen«. Eleverne var vant til kirkens undervisning og fulgte trop – og der var skabt et godt kammeratskab, som mange sluttede op om også i kristendomsklassen.

Men meget smuldrede. Elevtallet i søndagsskolerne styrteddykkede. Og traditionen med indføring i kristentroen fulgte med i faldet. Hertil kom, at mange børnefamilier ikke fastholdt den gode skik at følges ad i kirke om søndagen. Kammeratskabet i menighedens regi forsvandt derved. Forældrene udliciterede opgaven »at indføre barnet i kristentroen« til ungdomsledere og spejderførere. Og til sidst stod præsten med en umulig opgave, når teenagerne skulle »gå til præst« i egen menighed.

Hvor blev dannelsen af?

Alt det har med *dannelse* at gøre. Og *dannelse* i kirkeligt regi er en sammensat størrelse. Det handler selvfølgelig om, hvad vores børn og unge har lært eller ikke lært om kristentroen under deres opvækst – altså om kundskab. Men til *dannelse* hører i lige så høj grad de unges sociale relatio-

» Kun den menighed, der er bevidst om at overlevere troen til dens børn og unge, overlever! «

ner. Dannelse sker i fællesskaber, der ofte er en nødvendig forudsætning for indlæring.

Dannelse er en kombination af hjerne og hjerte – af lære og liv. På engelsk taler man om »information og formation«. Det handler om kendskab til troens indhold, om en åndelig udvikling og om en kultiveret optræden – en kombination, der fremelskes som resultat af en god opvækst i et sundt menighedsmiljø.

Frihed til at vælge?

Et afgørende træk ved al baptisme er den personlige frihed til selv at vælge vej og fremtid. Men som i alle forhold i livet bør det ske på et kvalificeret grundlag. Vores opgave er at give børn og unge et godt fundament, hvorfra de selv i frihed kan tage stilling til, hvad de vil tro (bekende sig til), og hvem de vil ligne (efterfølge).

Vigtigst er, at vores teenagere beken-der den kristne tro og følger Jesus, der kalder dem til trofast tjeneste gennem hele livet. Om det sker i en folkekirkelig sammenhæng, hvor de vælger at »gå til præst« sammen med deres kammerater, eller i deres egen kirkelige tradition – det er ikke absolut afgørende.

Men hvis vores teenagere vælger det første, står vi som baptister svagt, når det gælder om at bygge kirke i fremtiden. For ét er sikkert: Kun den menighed, der er bevidst om at overlevere troen til børn og unge, overlever!

➤ Enhver bliver salig i sin tro ⬅

Den berømte sentens stammer fra Friedrich den Store af Preussen, og den udtrykker den forestilling, at den ene religion kan være lige så god som den anden. Men kan den nu det – og er der forskelle religionerne imellem? Her giver repræsentanter for [kristendom](#), [islam](#) og [ateisme](#) et bud på deres egen religions opfattelse af mennesket.

?

Ateistisk menneskesyn

Hvor kommer moral fra?

Som ateist får jeg ofte stillet det spørgsmål. Troende hævder typisk, at en moralsk standard må komme fra en autoritet, der står over mennesket. Ellers ville vi være ladt tilbage med jungleloven.

[≡] Simon Nielsen Ørregaard

[☒] Privat

Nu findes ateister i mange forskellige udgaver, men jeg hører til dem, der sætter deres lid til videnskab og evidens (dvs. det, der er indlysende). Op igennem menneskets historie har det faktisk vist sig også at være en god metode til at udvikle en

humanistisk etik. Et samfund kan simpelt hen ikke fungere, hvis ikke man overholder visse regler. Mord og tyveri er kontraproduktivt i forhold til et frit samfund med plads til alle.

Som ateist mener jeg, at alle mennesker er lige

Religionsfrihed er en grundlæggende menneskerettighed. Den inkluderer retten til ikke at tro. I de lande, hvor religion har

» Folk må tro, hvad de vil, men samfundet må indrettes efter virkeligheden. «

mest politisk magt, ser man typisk, at forskellige menneskerettigheder undertrykkes. Mennesket nedprioriteres i forhold til kollektivet. I et sekulært samfund er der inden for visse rammer plads til alle uanset deres overbevisning. I de tilfælde, hvor rammerne påvirker udøvelsen af religion, er det religionen, der må vige, da den ellers vil undertrykke andres friheder. I Danmark er det fx forbudt at omskære piger. Det skal ses som en beskyttelse af individet, der altid må komme før et kollektivs eventuelle krav.

Alle mennesker har lige værdi, men det har idéer ikke

Enhver påstand må tåle at blive hånet og direkte modsagt. Det indlysende er det civiliserede samfunds fundament. Traditioner kan aldrig vinde hævde på sandheden. Folk må tro, hvad de vil, men samfundet må indrettes efter virkeligheden. Her tæller fakta mere end følelser. Det kan lyde godt, men det giver netop plads til værdier som kærlighed, glæde og kreativitet. Ligesom universet består mennesket mest af brint, ilt, kulstof og nitrat. Vi lever i kosmos, og kosmos lever i os. Dét er den chance, vi har fået til at yde vores bedste for fællesskabet. →

Islams menneskesyn

Lydighed

→ Som muslimer ser vi grundlæggende, at verden består af to »dimensioner«. Der er Skaberen, og der er det skabte. Alt, som ikke er Skaberen selv, er skabt. Mennesket er en del af skabelsen, og da vi er skabt af Skaberen, skylder vi Ham alt. Vores liv, vores velstand, vores helbred og alt andet. Og vi skylder Ham først og fremmest lydighed. Så alt, Han befaler os, må vi efter bedste evne forsøge at leve op til.

[≡] Imam Abdul Wahid Petersen
[📷] Privat

Alle mennesker er skabt af samme Skaber, og alle er Adams børn. Skaberen har ved Sin vilje valgt at lade mennesker være opdelt i folkeslag og stammer, som det siges i Koranen. Ligeledes har Han valgt at give os forskellige tungemål og tilgange til Ham. Han kunne have skabt os alle med samme kulør, nationalitet, sprog, tro og så videre, men Han har valgt at gøre det anderledes. Profeten Muhammad, fred være med ham, sagde en gang, at ingen er oprigtigt troende, før han ønsker for sin bror, hvad han ønsker for sig selv. Nogle tolker det meget snævert til at betyde »bror

i tro«, mens andre tolker det bredere til at betyde »bror i slægtskabet fra Adam«.

Forstår man det på den bredeste måde, betyder det jo, at vores forpligtelser er universelle. Altid at ønske det bedste for alle andre, og altid bestræbe sig på selv at være et ordentligt menneske, uagtet hvordan andre måtte opføre sig.

En meget høj standard

Profeten Muhammad, fred være med ham, var kendt for altid at holde en meget høj standard. Han sagde selv, at hans mission – ud over at overbringe budskabet – var at forbedre menneskers karakter og adfærd.

Derfor holdt han altid selv en meget høj standard, også når andre opførte sig skidt.

I Koranen står der, at mennesker alene er skabt for at tilbede Allah. Og der står, at vi skal tilbede vores Herre, for på den måde at opnå større inderlighed i vores forhold til Ham. Opnå større ydmyghed og dybere spiritualitet. Islam bygger mennesker. Mennesker bygger en bedre verden.

» Forstår man det på den bredeste måde, betyder det jo, at vores forpligtelser er universelle. «

Kristent menneskesyn

Håb

Hvad er et menneske? Forfatteren til Salme 8 fandt svaret i skabelsesberetningerne.

Mennesker er, som alt andet her i verden, skabt af Gud. Af jord fortælles det. Gud kaldte mennesket Adam – jordmennesket. Vi består af samme molekyler, som naturen omkring os. Den bibelske beretning og naturvidenskaben er enige om det.

Men mennesket er mere end jord. Gud pustede livsånde i Adams næsebor, og han blev et levende væsen. Gennem sit åndedræt i vekselvirkning med alt andet levende. I gensidig afhængighed. Et organisk økosystem.

[≡] Biskop Peter Fischer-Møller

[☒] Privat

Men vi er mere end det. For mennesket er – som mand og kvinde – skabt i Guds billede. Vi har fået fantasi, følelser og forstand, så vi kan forholde os reflekteret til den verden, vi er en del af. Gennem sproget kan vi kommunikere og sammen i frihed påtage os et ansvar for hinanden og for skaberværket.

Mennesket på vrangen

Det lyder rigtig smukt. Men historien har også en bagside. I Bibelen hedder det syndefaldet. Mennesket er en synder. Det

» Godt og ondt kæmper stadig i sind og hjerte på os alle. «

handler ikke bare om, at vi kommer til at gøre andre mennesker ondt. Det stikker dybere. Arvesynd er det blevet kaldt. At vi ikke kan lade være med at ramme ved siden af livets dybeste mening: At elske Gud af hele vores hjerte, sjæl og sind og vores næste som os selv.

Synd er ikke noget populært begreb. Heller ikke i kristne kirker. Vi vil hellere tale og synge om Guds kærlighed og menneskers udviklingsmuligheder. Men hver gang, mennesker prøver at se bort fra synden og kun tænke positivt, går noget alligevel galt. Og hvem fik det til at gå galt? Det var jo nok nogle af de andre. De anderledes. Som vi så kan gøre til syndebukke.

At bryde den onde cirkel

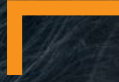
Det er kernen i et kristent menneskesyn: At den onde cirkel kan vi ikke selv slippe ud

af. Én måtte bryde den for os. Det gjorde Jesus Kristus. Han afslørede os som syndere og brød med sin grænseløse kærlighed syndens magt. Han brugte sit liv på det. Han gav sit liv for at få os til at fatte det.

Godt og ondt kæmper stadig i sind og hjerte på os alle. Vi er på en gang retfærdige og syndere, siger Martin Luther. Det kan vi leve med, fordi vi har mulighed for at bede om tilgivelse og tilgive andre, hvad de har gjort mod os. Vi tør tro på Guds tilgivelse også dér, hvor dét, vi gjorde galt, ikke står til at rette op.

Derfor er overskriften over et menneskeliv i lyset af evangeliet: Håb. Håbet har sin grund i, at livet og verden ikke kun er i vores skrøbelige hænder, men også i Guds hånd.

Jeg vil gerne gøre op med perfektheden

Interview med Anna Bjerre

»Mange mener, at det perfekte menneske er fejlfrit og konstant lykkeligt«, siger Anna Bjerre,

»Men det perfekte er som at gå på line: Der skal meget lidt til, før vi falder, og dermed bliver livet farligt. Det gælder os alle. At ønske at gøre tingene godt og ordentligt og rigtigt – det er der intet forkert ved. Vi forsøger alle at være ordentlige mennesker, men i forsøget på at være perfekte rammer vi forbi. Kravet om perfekt udseende og perfekt præstation gør livet til en svær opgave – og det kan gøre os forkrampede og skabe angst. Vi snyder os selv, når vi stræber efter at være perfekte – for det er uopnåeligt. Vi skal snarere søge at rumme livet med de facetter, livet har – også når livet ikke arter sig, som vi ønskede.«

[≡] Hanne Kiel

[📷] Sharon McCutcheon – Unsplash

»Den coaching-bølge, der er skyllet ind over vores samfund, har sat fokus på målet med livet. Livet har en intention. Det er meningen, at vi skal opnå noget, og vi stiller alle spørgsmålet: »Hvad skal jeg med mit liv?« Det fører til en konstant evaluering af egen performance, og for mange bliver det fortvivlende, fordi det bliver til en grundlæggende selv-usikkerhed: »Er mit mål godt nok?« Det fører til ekstrem selv-centrerethed. Selv når vi ser på andre, ender vi med at evaluere os selv og vores egen reaktion. Man kunne spørge sig selv: »Hvorfor skal jeg være perfekt?« Vi er ikke særlig nådige over for os selv. Det er lettere at til-

give andre end sig selv. Vi har enorme krav til os selv, men også til vores liv.«

Mange unge piger er pressede. Hvad er det, der presser dem?

»De er født ind i en anden diskurs i forhold til perfektionisme, end vi ældre er. Vi gjorde oprør mod andres og samfundets forventninger til os, men i dag drejer det sig ikke om samfundets krav, men om deres egne forventninger til sig selv og deres eget liv. Det handler ikke om, at du siger, at jeg er

forkert, men om at jeg siger, at jeg er forkert. Pigerne gør oprør – mod sig selv. Det er en af grundene til spiseforstyrrelser, selvskadende adfærd og mindreværds-komplekser. Alt det bliver forstærket af performance- og præstationskulturens fokus på perfektionisme.«

»Karakterskalaen er et eksempel på vores fokus på det perfekte. 13-talsskalaen tog udgangspunkt i karakteren 8, der dækker det forventelige standpunkt, altså »middel«. 12-talsskalaen derimod tager udgangspunkt i det perfekte, som giver karakteren 12, og den definerer standpunktet negativt i forhold til det perfekte. Du opnår ikke et 12-tal; du mister det. Vi er ikke længere fokuserede på dannelsesprocessen, men på resultatet.«

» I dag drejer det sig ikke om samfundets krav, men om deres egne forventninger til sig selv og deres eget liv. «

» Selv når vi ser på andre, ender vi med at evaluere os selv og vores egen reaktion. «

→ Hvordan søger pigerne at mestre presset?

»De fleste hopper på toget og søger at gøre det endnu bedre. Det bliver enormt selvforstærkende – det er et stort kor, der synger samme sang, og alle unge må forholde sig til det. Mange har det godt og fungerer fint, men jeg har mest kontakt med de sårbare og pressede pga. mit arbejde i *GirlTalk*. Vi taler med de unge om, hvordan de kan slutte fred med sig selv og deres forventninger til livet.«

Overser vi de unge drenge eller rammer presset kønnene forskelligt?

»Præmissen for de unge piger er anderledes end for de unge drenge. Forventningerne til pigerne er generelt højere. Den historiske udvikling i forholdet mellem kønnene har skabt meget høje forventninger til kvinderne. De skal både være primære omsorgspersoner og karrierekvinder.

I de traditionelle kvindefag er der et begrænset antal studiepladser i forhold til antal af ansøgere. Det presser karakterkravene i vejret. Det bliver selvforstærkende, fordi pigerne presser sig selv til højere

karakterer for at være sikre på at komme ind – hvorefter karakterkravet blot bliver højere året efter.«

»Der er også et begrænset antal studiepladser i de traditionelle mandefag, men drengene er bedre til at tage det med ro. Derfor presser de ikke selv karaktererne i vejret. Vi kender ikke grunden til den forskel i pigers og drenges adfærd, men nogle af ingredienserne er vores måde at sætte det i tale på. Der er forskel på vores forventninger til piger og drenge – og på deres reaktioner på forventninger.«

Accepter dig selv

»Hvorfor er det forkert at være gennemsnitlig? Der er ikke noget i vejen med at stræbe efter karriere og det sublime, men der er heller ikke noget i vejen med ikke at stræbe efter det. Min drøm er, at vi stræber efter at acceptere os selv – også når vi ikke er gode nok. »Du er god nok, også når du ikke er den bedste!«

» Der er forskel på vores forventninger til piger og til drenge. Og kvinder internaliserer forventningerne. «

Anna Bjerre

- 39 år og gift, mor til fem børn – de fire er hendes egne
- direktør for organisationen »GirlTalk«
- uddannet cand.psych. aut. og har arbejdet som klinisk psykolog
- næstformand i Frivilligrådet og i RådgivningsDanmark (brancheforening)
- holder gerne foredrag for unge og voksne
- har udgivet:
 - »Det du ikke ved om din teenagedatter« – en bog, der henvender sig til voksne
 - »Ser du godt ud?« – en bog om selv-værd skrevet til unge piger og kvinder
- se www.girltalk.dk
- læs også artiklen: »Lige det de har på hjerte« på www.baptist.dk

Tilbage til fremtiden

Theologisk Forum har – på efterspørgsel fra menighederne – udgivet en publikation om dåben. Den er befriende kortfattet og sat indbydende op med forskellige skrifttyper og fængende farverige billeder! Man har ikke tilstræbt at fremstille en sammenhængende dåbsteologi, men i stedet at give perspektiver på den kristne dåb til eftertanke og inspiration.

[≡] Raymond Jensen, præst i Østthimmerlands Baptistmenighed

Det fremgår frimodigt af forordet, at man håber, at læsningen af publikationen vil udfordre mange til at blive døbt. Det er optimistisk, selv om jeg ikke er i tvivl om, at mange af os, som er gammeldøbte, gennem læsningen kan uddybe vores forståelse af dåben og på den måde blive bedre til at sætte ord på den ordløse erfaring af dåbens betydning i vores eget liv.

Det er nyttigt at kende sit bagland for på et solidt grundlag at kunne bevæge sig fremad. Bogen giver en indføring i dåbens bibelske ophav og peger derefter frem mod den moderne kirkes forvaltning af den.

Dåbens virkelighed

Det tiltaler mig, at bogen taler i ord og billeder til både hjertet og hjernen. Det tiltaler mig også at læse en bog om dåben,

hvor vi er færdige med at tale om »jeres dåb« kontra »vores dåb«. Selvfølgelig er hovedvægten på baptistisk dåbssyn, men først og fremmest peger bogen på evangeliet om Guds Rige,

og vores kald til tjeneste, når vi har ladet os døbe.

Det hedder i bogen: »I dåben træder den døbte aktivt ind i den virkelighed – det åndelige fællesskab – der gælder for alle, der er i Jesus Kristus. I dåben finder alle døbte enhed i det gudsrige, som overskrider alle menneskelige forskelle. Den kristne dåb er en dåb til Kristi navn. At blive døbt er derfor at blive »kristen«.« (s. 27).

Brug bogen

Brug bogen som inspirationsbog i menighedsrådet, i bibelgruppen. Åben bogen sammen med spejderne og i ungdomsforeningen.

» Først og fremmest peger bogen på evangeliet om Guds Rige, og vores kald til tjeneste, når vi har ladet os døbe. «

Perspektiver på den kristne dåb

- pris: 50 kr. + porto
- bestilles på info@baptistkirken.dk eller på tlf. 3259 0708

Kio Awi Van Khawng valgt til Baptist- Kirkens ledelse

Kio kom til Danmark som FN kvote-flygtning for 13 år siden, og han kom til at bo i Svendborg med sin kone Cia Pen og deres to børn Rem og Ngu. Cia Pen arbejder hos Kokken og Jomfruen. Rem er uddannet radiograf og arbejder i Esbjerg. Ngu læser biomedicin på Syddansk Universitet og er ligesom Rem flyttet hjemmefra. To børn mere, David (13 år) og Ruth (10 år), er kommet til siden. Kio synes, det er godt at være i Danmark og er meget glad for og stolt over nu at være blevet dansk statsborger.

[≡] Renathe Zimmermann

[□] Kurt Bøgsted

» Kio har en uddannelse som lærer og arbejdede 4-5 år i Burma. «

Kio Awi Van Khawng er menighedsleder i én af de burmesiske menigheder i Ringe, Lai Baptist Church, og er lige valgt som næstformand i Chin Christian Association, Danmark. Formand og næstformand vælges forskudt for 3 år, så om 1½ år bliver han formand.

Veluddannet fabriksarbejder

Kio har en uddannelse som lærer og arbejdede 4-5 år i Burma, men den uddannelse kunne ikke umiddelbart godkendes i Danmark. Efter et par forsøg på at arbejde i børnehaven og fritidshjem valgte Kio at arbejde på en møbelfabrik med at montere borde og stole: »Så har jeg fri, når jeg kommer hjem!«

Dermed blev der også mere tid til at fokusere på familien, på børnenes uddannelser og til at have overskud til de mange aktiviteter i kirken og i fællesskabet med de andre chin-menigheder.

Leder i en lille menighed?

Familien følte sig godt modtaget i Svendborg Baptistmenighed. Med den som udgangspunkt dannede chin'erne efter seks-syv år deres egen menighed. Det gik dog ikke helt, som man havde drømt om, og menigheden måtte deles. For to år siden blev Kios menighed tilsluttet Baptistkirken i Danmark.

Kio er meget beskeden og mener, at menigheden er en mindre menighed. Men det er en menighed med mange aktiviteter og et stort børnearbejde. Der er 85 medlemmer plus en stor flok børn. Ca. 150 mødes til gudstjeneste foruden de 50 børn i søndagsskolen. Efter danske forhold kan det vel godt betegnes som en stor menighed!

BaptistKirkens ledelse.

» For to år siden blev Kios menighed tilsluttet Baptistkirken i Danmark. «

Drømme for BaptistKirken

Kio har drømme for sit arbejde i BaptistKirken og glæder sig til at få indsigt i det hele.

Da chin'erne begyndte at deltage, var de 20-50, der deltog i missionsstævnerne. Nu er syv selvstændige chin-menigheder tilknyttet BaptistKirken, men der er ikke tilsvarende mange, der deltager i stævnerne, og der er ikke så megen kontakt imellem menighederne. Mange chin-medlemmer kender ikke meget til, hvad der foregår i BaptistKirken, og det vil Kio gerne ændre på.

Kio selv er meget glad for at være med i fællesskabet og har været med på stævnerne næsten alle årene. For nogle år siden blev han kraftigt opfordret til at stille op til valg til ledelsen, men der var mange opgaver i menigheden og chin-fællesskabet, der gjorde, at han ikke følte sig klar. Men nu er Kio rigtig glad for valget, og han glæder sig meget til at komme i gang med opgaven.

Kio ønsker at lære mere om Baptist-

Kirken, og han ønsker, at chin-menighederne får større kendskab til det store danske fællesskab, men han kunne også tænke sig, at de etnisk danske menigheder lærer chin-menighederne bedre at kende.

International mission

Kio har stor respekt for BaptistKirkens missionsprojekter i Rwanda, Burundi og Myanmar, og han vil meget gerne videreformidle sin viden om projekterne til egne menigheder for at øge interessen og deltagelsen i dem.

Integrationsarbejdet

Ud fra Kios interesser og herkomst er det meget nærliggende, at én af Kios hovedopgaver bliver at være med i integrationsarbejdet og følge udvalgets arbejde på ledelsens vegne.

Tillykke til Kio med valget, og må Gud velsigne ham i det arbejde, der nu ligger foran ham.

Læs også *baptist.dk*, blad nr. 6, 2017:

»To liv under Guds ledelse« om præsterne i Kios menighed.

Dybt ind i relationen med Gud

»Vi skal kæmpe for, at så mange mennesker som muligt kommer dybt ind i relationen med Jesus. Det er, hvad det hele drejer sig om«, fortæller Rasmus Jonstrup Hansen, der er 23 år, bosiddende i Aalborg og lige færdig med sin bachelor i teologi fra Aarhus Universitet.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Kurt Bøgsted og privat

»I min barndom kom jeg lidt on/off i kirken«, beretter Rasmus, »men jeg fik aldrig en personlig tro. Da jeg blev teenager, blev jeg ven med de andre unge i Bethelkirken og begyndte at komme flere gange om ugen. Her mødte jeg Jesus. Det var overvældende, men vidunderligt, og mit liv blev aldrig det samme igen. Mine klassekammerater lagde mærke til det, og over ti kom med i kirke. Flere af dem begyndte at komme fast!«

» Fleksibel Præste-Uddannelse – her tales om livet også som teolog og frikirkepræst. «

Kald fra Gud

I sommeren 2010 oplevede han som 16-årig ganske enkelt, men på forunderlig vis, at Gud kaldte ham til at blive præst. »Det var en vild, overnaturlig oplevelse«, siger Rasmus og fortæller videre: »Gud gav mig en dyb længsel efter det i min bøn, bekræftet af et profetisk ord og nogle ord i min bibel-læsning. Siden da er jeg gået efter kaldet. Derfor begyndte jeg at prædike rundt omkring og lave ungdomsarbejde i kirken. I gymnasiet valgte jeg også at læse græsk og latin på A-niveau. Det sparede et helt år i teologistudiet.«

Universitetsstudium og/eller Menighedsfakultetet

Bacheloren er efter tre års studium i hus, og Rasmus fortsætter nu mod en kandidatgrad. Han har officielt kun studeret på Aarhus Universitet og oplever, at de er enormt dygtige til alle de fag, der ikke har så meget med tro at gøre – fx sprog og filosofi. Men han synes ikke om deres kritiske holdninger til tro, Bibel, kirke og praksis: »Grundlæggende lærer man ikke meget om at blive en god præst dér«, fastslår Rasmus.

»Det gør man derimod på Menighedsfakultetet, hvor folk elsker Jesus, brænder for at sprede Guds rige og tillige er dyg-

tige akademikere. Så dér har jeg mest fulgt undervisningen. Fagene matcher stort set fagene på universitetet, men Menighedsfakultetet har så den ulempe, at det er meget luthersk, så jeg har nogle gange savnet nogle frikirkelige vinkler.«

Det har Rasmus kompenseret for ved at være medlem af en gruppe på syv teologistuderende og to præster fra Bethelkirken og Apostolsk Kirke i Aalborg, kaldet FPU eller Fleksibel Præste-Uddannelse. Her tales om livet også som teolog og frikirkepræst.

» Menighedsfakultetet har så den ulempe, at det er meget luthersk. «

Mange jern i ilden udover studiet

Rasmus er ansat i Bethelkirken som ungdomsleder sammen med Rasmus Mortensen. Arbejdet her har virkelig blomstret de senere år – flere nye er blevet kristne!

Rasmus prædiker flere gange om ugen rundt om i hele landet til ungdomsmøder, lejre og gudstjenester – i forskellige kirkelige sammenhænge: Baptistkirken, Indre Mission og Folkekirken. Han er også stabsleder for *One* på Sommerstævnet og leder af Brighter-Konferencen – et arrangement, som samler over 400 unge i efterårsferien.

I efteråret udgiver Rasmus en samling af egne indspillede »spoken words«¹⁾ med videoer til, som kan bruges til andagter. Han er tillige forfatter til en bog med titlen: *Gymnasietro: Forbliv kristen og gør en forskel*. Den bog er også basis for hans foredragsvirksomhed. Derudover er Rasmus leder for *Gadekirke Aalborg*, der er evangelisation på gaden fredag aften over en kop kaffe, han sidder i staben for ungdomssporet på Frikirkens lederkonference – og så er han leder for *Forkynderskolen*, som er et nationalt ledertræningskursus for forkyndere.

»Så hvis der også skal være plads til en kæreste, skal jeg vist til at skære ned!« – siger Rasmus med et glimt i øjet.

Rasmus drømmer om at blive præst

»Jeg vil gerne leve et langt liv, hvor jeg lokalt forkynder Guds ord og trofast arbejder for, at så mange mennesker som muligt kommer dybt ind i en relation med Jesus.«

Han oplever dog også at have et kald til en national tjeneste på tværs af kirkeretninger: »Det er vigtigt, at kirkerne rækker ud sammen og sammen gør en forskel.«

1) »Spoken words« er en form for mundtlig litteratur, der er snævert knyttet til samspillet med publikum .

Uddannelse skal være for alle

Emmanuel er 16 år gammel. Han går i tredje klasse på Muremba-skolen i Rwanda, og så er han albino. Han kom i skole første gang, da han var otte år gammel, men stoppede igen, fordi han blev drillet, og fordi hans forældre havde brug for hjælp derhjemme. Derefter gik der en del år, men heldigvis begyndte han i skole igen for to år siden med hjælp fra projektet »Uddannelse for alle«.

[≡] Axel Duebjerg Andersen

[🔒] Private

Spejderhjælpen har siden 2016 haft et projekt i Rwanda kaldet »Uddannelse for alle«. Projektets formål er at hjælpe børn med handicap til at gå i skole og få en uddannelse på lige fod med andre børn i Rwanda. Projektet er et samarbejde mellem Spejderhjælpen og Danske Handicaporganisationer. Projektet arbejder med at udvikle såkaldte »modelskoler«, som kan vise – helt konkret – hvordan man kan integrere børn med handicap i undervisningen, og hvordan man kan gøre skolerne rummelige for alle børn. Projektet skal sikre læring og sociale fællesskaber, der også omfatter børn med handicap.

Emmanuel fortæller, at efter han er begyndt i skole igen, er det hele blevet meget bedre. De andre børn driller ham ikke længere, og han har mange gode venner i skolen. Faktisk er han også en af de bedste i sin klasse.

Med Spejderhjælpen i Rwanda

Mit navn er Axel Duebjerg Andersen. Jeg er 16 år gammel, og jeg er baptistspejder i Aalborg 1. I maj rejste jeg og tre andre unge

» Projektet er et samarbejde mellem Spejderhjælpen og Danske Handicaporganisationer. «

spejdere med Spejderhjælpen til Rwanda, netop for at besøge projektet »Uddannelse for alle«. Vi så nogle af projektets model-skoler, og det, der på de enkelte skoler er blevet gjort, for at alle børn kan få en chance for at gå i skole og uddanne sig.

Bedre fysiske rammer

På mange af skolerne er der blevet lavet ramper og stier, så børn med kørestole kan komme omkring på skolen. Flere steder endda med tag over, så de også kan komme tørre frem og tilbage. Derudover er der også på de fleste af skolerne blevet lavet handicaptoiletter, så alle har en chance for at komme på toilettet i løbet af dagen. Endelig er tavlerne i klasselokalerne kommet længere ned mod gulvet, så man kan nå dem fra en kørestol.

Axel og Emmanuel.

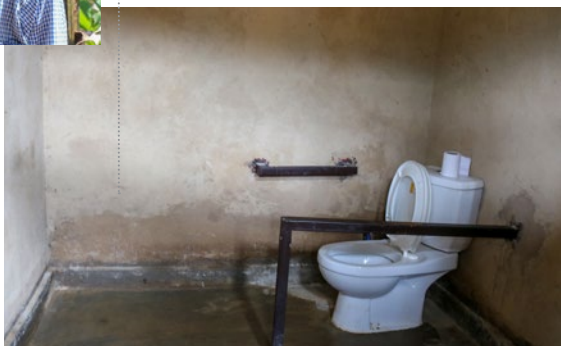
Videreuddannelse af lærere

Udover alle de fysiske forbedringer på skolerne er lærere blevet uddannet i, hvordan de bedre kan integrere børn med fysiske og psykiske handicap i undervisningen. Nogle er fx blevet uddannet i tegnsprog og kan dermed undervise døve børn. Andre er blevet uddannet i, hvordan børn med psykiske lidelser opfører sig i forskellige situationer, og de har derfor bedre mulighed for at tilpasse undervisningen efter børnenes forskellige behov.

Det fedeste på turen

For mig var det vildt fedt at se, hvad projektet har gjort for rigtig mange børn. Jeg fik lov til at snakke med flere af dem og deres familier.

Den oplevelse, der ramte mig mest, var en eftermiddag, hvor vi var så heldige at få lov at besøge nogle af børnene derhjemme. Vi gik op og ned, gennem bjerge og dale, for at komme hjem til Theofilus, som har et fysisk handicap, og derfor har svært ved at gå langt – skulle man tro. Vi gik i rigtig lang tid. Det var varmt, og det var hårdt. Den vej går Theofilus hver eneste dag for at komme frem og tilbage til skole – og han har endda et handicap. Det, synes jeg, er mega sejt, og det var vildt fedt at se og opleve!

» På mange af skolerne er der blevet lavet ramper og stier, så børn med kørestole kan komme omkring på skolen. «

Spejderhjælpen

- i uge 38 vil spejdere i hele landet samle penge ind til Spejderhjælpen
- pengene går direkte videre til projektet i Rwanda
- se mere på www.spejderhjælpen.dk – her findes bl.a. aktivitetsmateriale, som kan bruges af spejdere eller andre
- Følg også Spejderhjælpen på Facebook. Der kommer nyt i løbet af efteråret som optakt til spejderhjælpsugen.

Jeg var jo kommet til at holde rigtig meget af skolen

Efter 11 år på posten har Birk Christensen valgt at stoppe som forstander på Tølløse Privat- og Efterskole, Baptisternes Skoler, for at gå på pension. Jobbet og kontoret er dermed pr. 1. august 2018 blevet overtaget af en ny mand, nemlig Henrik Kristiansen.

[≡] Marie Bermann Schmidt

[🗨️] Michael Mikkelsen

Det er stilhed før stormen. Gangene er tomme, og skolegården ånder fred. Jeg har hørt, at lærerne skulle være her et sted, men umiddelbart er de ikke til at finde. Jeg kan dog høre en svag pulseren, og der ligger diverse byggematerialer rundt omkring, for der er lige et par småting, der skal repareres, inden det store rykind af godt 400 elever om en uge.

Jeg har aftalt at møde Henrik Kristiansen på første sal i hovedbygningen for at tale lidt med ham om, hvorfor han har valgt at blive forstander på skolen.

I første omgang fortæller han mig, at det er, fordi jobbet blev ledigt. Men da jeg spørger mere ind, er det tydeligt, at der ligger mere bag.

» Vi har at gøre med en alder, hvor de går fra at være børn til at være begyndende voksne. «

En spændende aldersgruppe

»Det er jo en ret speciel skole. Der findes ikke ret mange som den, hvor man kun har med teenagere at gøre. De har en alder, hvor de går fra at være børn til at være begyndende voksne, og dén aldersgruppe, synes jeg, er spændende, fordi vi er sammen med dem i den proces, hvor de lærer at være bevidste, have holdninger og tage ansvar«, fortæller Henrik.

Planen var at blive præst

Henrik er født i 1960 og opvokset i Albertslund. Han og familien kom i Broholmkirken i Hvidovre. I 1984 flyttede han til Tølløse med en klar plan. Han fortæller selv historien sådan her:

»Det er egentlig en sjov historie. Jeg havnede i Tølløse, fordi jeg skulle læse på præsteseminariet. Da jeg var færdiguddannet som præst, blev jeg efterfølgende ansat på halv tid som ungdomspræst i Tølløse Baptistkirke i tre år. I den forbindelse havde jeg indimellem noget undervisning på skolen som supplement. Og senere, da jeg blev redaktør af ugebladet Baptist, fortsatte jeg med at arbejde på

skolen. Så man kan sige, at jeg gradvist er kommet ind i det, uden at jeg sådan har sat mig ned og planlagt det.«

Frygten for et fantasiløst valg

Men i takt med at årene gik, blev det tydeligt for både Henrik og hans familie, at de ikke ønskede at komme ud at være præstefamilie i en baptistmenighed et eller andet sted i Danmark. Og Henrik begyndte derfor at læse til lærer på Holbæk Seminarium.

»Umiddelbart var det ikke meningen, at jeg absolut skulle vende tilbage til skolen, da jeg begyndte at læse i Holbæk. Men inden jeg var færdig, fik jeg en henvendelse, om jeg kunne tænke mig at blive lærer på skolen, når jeg engang var færdig med min uddannelse. Og det eneste minus, jeg kunne finde, var, at det måske var lidt fantasiløst bare at fortsætte der, hvor jeg kom fra«, fortæller Henrik.

Alligevel valgte han at vende tilbage til skolen, for som han selv siger: »Jeg var jo kommet til at holde rigtig meget af skolen, dens medarbejdere, elever og den måde, skolen fungerede på.«

» Vi ønsker at klæde de unge på. Det er stadig en af vores kerneopgaver. «

De baptistiske rødder er stadig dybe

»Skolen er måske blevet mere broget, end den var førhen«, siger Henrik.

Skolen blev bygget i 1928 med både en højskole og realskole, og der har derfor altid været fokus på både dannelse og dygtiggørelse. Den krydsning lå helt i tråd med den baptistiske ånd, hvor den enkelte opfordres til selv at studere sin Bibel og på den baggrund tage velovervejede trosvalg.

»Vi ønsker at klæde de unge på. Det er stadig en af vores kerneopgaver. Vi har en stor overvægt af lærere, som har en kristen, værdiorienteret tro, og som enkeltpersoner er vi vores livssyn bevidst. Dén indstilling, at det er vigtigt, at nogle af os helt åbent formulerer os som kristne, og at det har konsekvenser for vores tanker, holdninger og måde at handle på – dén frihed er under pres, og der håber vi, at vi er med til at vise, at tro og religiøse argumenter er både lovlige og legitime«, fortæller Henrik passioneret.

Mangler baptistbørn – men en sund skole

Hvor skolen i begyndelsen hovedsageligt bestod af elever fra baptistfamilier, ser det helt anderledes ud i dag. Faktisk er der ikke en eneste i år. Men det er der en helt naturlig forklaring på, mener Henrik:

»Vi baptister har altid været forskellige. Der har bare været forskel på, hvem der tegnede billedet. Men i takt med, at vi har oplevet flere og flere interne kampe og brydninger, har nogle baptister oplevet, at den linje, som skolen lagde, ikke længere passede med deres udlægning. Og derfor oplever de ikke, at skolen pr. automatik er deres«.

På trods af manglen på baptistbørn, så virker Henrik Kristiansen faktisk fuldt tilfreds med den skole, han nu har overtaget ledelsen af:

»I år kan vi byde 150 efterskoleelever og 260 privatskoleelever velkomne, og det er rekord. Derudover er vi ca. 60 ansatte. Faktisk er jeg rigtig godt tilfreds med de forhold og den pædagogik, vi har lige nu. Alt i alt er det en rigtig sund skole, og der er ikke nogen, der kommer her, bare fordi det er baptisternes skoler. De kommer, fordi de har hørt, at det er en god skole – og det er faktisk det allervigtigste for mig og for os.«

Der er ikke ret meget om sommerstævnet?!

Hvis du sidder tilbage med den skuffelse efter at have læst bladet nr. 4, så glæd dig!

[≡] Hanne Kiel

Med udgivelse midt i september kommer stoffet fra sommerstævnet let til at virke noget passé. Derfor har vi valgt, at den vigtigste beslutning på Landskonference 1, nemlig valget af et nyt medlem til ledelsen, er belyst med et interview med Kio.

Landskonferencens øvrige beslutninger fremgår af referatet, og på www.baptist.dk

har Pia Nielsen allerede under stævnet skrevet om stemningen og deltagernes prioritering af landskonferencen i artiklen: *Landskonference i varmen.*

Spændende og vedkommende læsning!

Sommerstævnet blev der også rapporteret fra i ugens løb i artikelserien: *PÅ (GEN) OPDAGELSE PÅ SOMMERSTÆVNET 2018: »Fordommens fælde«, »Vendepunktets effekt«, »Findes Gud i leg?« og »Tag imod«.* I de fire kortfattede artikler refererer Jamie Lynn Cunningham sine samtaler med børn og unge på Lindenvborg og reflekterer over, hvad hun genOPDAGede.

»Tanken er at italesætte din relation til Gud, ligesom du gør om dine andre relationer«, sagde Rachel Turner om forældres og bedsteforældres ansvar for at hjælpe børn og børnebørn til en bæredygtig relation til Gud. Læs om hendes synspunkter i artiklen: *»Åndelig prægning frem for pres eller passivitet«.*

»Det er Jesus selv, der er de gode nyheder! Han er selve evangeliet«, lød det i Scot McKnights undervisning hver formiddag. Få indtryk af indholdet i artiklen: *»Jesus er centrum«.*

Læs alle artiklerne på www.baptist.dk

Døbt

Frederikshavn

20.05.2018:
Sidse Tøttrup Emmering, f. 31.08.2004

Hjørring

06.05.2018:
Roman Berg Kjær, f. 17.04.1994
20.05.2018:
Jonas Gaust, f. 05.04.2000
Bawi Zathang, f. 22.05.2003
Vanesian Thai, f. 13.10.2003
Young May Thang, f. 31.12.2003
Vanei Hmo Thai, f. 16.05.2001

Optaget

Rønne

03.06.2018:
Jytte Holm, f. 16.06.1938

Døde

Brovst

Berit Christiansen, født 11.06.1946, døbt 25.12.1960 i Brovst, døde 10.05.2018

Korskirken Herlev

William Jensen, født 18.03.1933, døbt 16.03.1952 i Kristuskirken, døde 01.05.2018
Preben Scot Madsen, født 13.07.1934, døbt 19.12.1954 i Kristuskirken, døde 19.07.2018
Jørgen Møller Riis, født 21.05.1933, døbt 21.12.1947 i Kristuskirken, døde 30.07.2018

Holbæk

Krista Maria Larsen, født 27.09.1925, døbt 25.12.1939 i Sindal, døde 09.08.2018

Ingstrup

Sander Dines Nielsen, født 06.03.1935, døbt 09.02.1958 i Tølløse, døde 09.07.2018

Kristuskirken/Regen

Anette Nielsen, født 05.03.1940, døbt 01.04.1956 i Købnerkirken, døde 07.01.2018
Helge Pedersen, født 18.07.1929, døbt 31.10.1943 i Købnerkirken, døde 27.04.2018
Grete Petersen, født 15.01.1928, døbt 18.10.1942 i Kristuskirken, døde 03.06.2018

Odense

Ellen Svane, født 15.07.1926, døbt 05.04.1959 i Odense, døde 23.08.2018

Roskilde

Inga Marie Jakobsen, født 06.07.1924, døbt 15.09.1940 i Midtsjælland, døde 21.07.2018

Sindal

Kristian Bent Christensen, født 18.07.1926, døbt 04.10.1942 i Sindal, døde 07.07.2018

Velkommen i Immanuelskirken!

Vi har modtaget stafetten fra Midt-sjællands Menighed med spørgsmålet: »Hvilke muligheder og udfordringer er der ved at være en storbykirke?« Det vil jeg gerne prøve at besvare.

[≡] Lasse Åbom, præst
Aarhus Baptistmenighed
[📷] Menigheden

Immanuelskirken, Aarhus Baptistmenighed, ligger smukt placeret på Frederiksbjerg Torv. Lige midt i en af de mere populære bydele i Aarhus, hvor det normalt ikke er til at skubbe sig frem for børnefyldte ladcykler, caffè-latte-drikkende speltforældre og skovmandsskjorteklædte studerende med imponerende velplejede fuldskæg. Kort sagt, så befinder vi os midt i den nylige europæiske kulturhovedstads hippe og progressive epicenter med alt, hvad det fører med sig af bøvl med at finde parkeringspladser omkring kirken, skateboardere på kirketrappen og rottereder i dåbsgraven. Og helt ærligt: Vi elsker det!

Kærlighed er for alle

Det er en gave at få lov at være kirke midt i byen og midt i livet for så mange mennesker. Det betyder, at gæstfrihed er en primær værdi for os. Vi ved aldrig, hvem der

kommer ind ad vores dør, og vi mener det oprigtigt, når vi begynder hver gudstjeneste med at sige: »Velkommen i Immanuelskirken!« For vores kirke er både for de fejlfri og for dem, der ikke kan slå et søm i en lort uden at ødelægge begge dele. Her er du velkommen, om du har pletter på tøjet, mærker på samvittigheden eller ar på sjælen. For os er kristendommen et budskab om ubetinget kærlighed og livsbekræftende glæde, og vi prøver at fortælle det og vise det alle de steder, vi kan.

Bedre fejl i morgen

Derfor er det en anden vigtig værdi for os ikke at være bange for at fejle. Vi prøver mange forskellige ting af, og nogle gange fejler vi med et brag – som dengang præsten ville lave midnatsmesse påskelørdag – uden der kom en eneste deltager! Andre gange går tingene op i en højere enhed – som da vi begyndte en Højskole, eller da vi lavede musik legestue for kvarterets mange børn og deres barslende forældre. Vi må aldrig blive færdige med at eksperimentere og finde nye veje til at få mennesker i tale om liv og tro.

Pengeløs og rodløs?

Men der er også udfordringer. Når man er en lille menighed – så både de menneskelige og de økonomiske ressourcer er

begrænsede – må man tænke sig godt om. Vi har en gammel bygning og et dedikeret hold af frivillige, der gør meget for at holde bygningen vedlige. Men vi vil ikke bare være en kirkebygning med aktiviteter – vi vil også være menighed. Det er vigtigt for os at være en kirke med rødder ude i vores lokalområde, og det kan være svært, når næsten alle menighedens medlemmer ikke længere bor i gaderne omkring kirken, men er spredt i diverse forstæder rundt om Aarhus. Det giver også udfordringer at integrere en menighed, der er ved at blive noget grå i toppen, med de unge, der kommer til byen fra hele landet for at studere.

Ja-hatten på

Vi har stadig meget at gøre, og der er altid noget, vi kan lære og forbedre. Den konstante balance mellem udadventede aktiviteter og en indre hvile og vækst er en udfordring at finde også i verdens mindste storby. Men vi er fortrøstningsfulde og har taget ja-hatten på, for vi véd, at vi stadig har en opgave med at være Immanuelskirke på det her sted.

Vi sender stafetten videre til Brande Baptistkirke for at høre, hvad der rører sig der?

» Men vi vil ikke bare være en kirkebygning med aktiviteter - vi vil også være menighed. «

» Gæstfrihed er en primær værdi for os. «

Mangel på vand truer sundheden

Rubura ligger i det nordlige Burundi i et bakket og frodigt landskab. Stedet huser i dag en stor og levende menighed, præsteskole, offentlige skoler og et sundhedscenter med fødeklinik. Sammen med den lokale menighed og Baptistkirken i Burundi (UEBB) gennemfører vi her et landbrugsprojekt, der skal introducere forbedrede dyrkningsmetoder og skabe indtægter for både kirke og UEBB. Omfattende renovering er afgørende for at sikre stedets fortsatte betydning.

[≡] Morten Kofoed

[📷] Jep Emming og Jesper Gaard

I 1983 stod Ole Emming i spidsen for et projekt, der forsynede landsbyerne omkring Rubura med vand. Trods vedligeholdelse er det gamle system slidt op, og der kommer ikke længere vand til Rubura, der ligger sidst på den cirka 12 kilometer lange vandforsyningslinje.

Derfor er der hverken vand på skolerne eller på sundhedscentret. Det travle sundhedspersonale skal hente alt vand i dalen. Følgelig bliver fødestuerne ikke altid gjort rene mellem fødslerne, og den dårlige hygiejne betyder større risiko for smittespredning – og højere dødelighed blandt de nyfødte.

Løsning på vej

Jep Emming har – sammen med familien – været i Rubura for at forberede det nye

» Det travle sundhedspersonale skal hente alt vand i dalen. «

vandprojekt og siden for at sætte det i gang: »Cirka halvdelen af rørledningen skal udskiftes, og resten skal efterses. Ti tanke på forsyningen skal renoveres, og et stort antal vandposter skal have nye taphaner og gås efter.«

Rotary Han Herred støtter projektet økonomisk. De har også besøgt Rubura, og i fællesskab er det fx blevet besluttet, at den mere end 60 år gamle ståltank – fra den oprindelige vandforsyning fra 1950-erne – kan genbruges ved at fore den med en stor specialfremstillet pose.

Vand til mere end 7.000 indbyggere

Det er vigtigt at sikre stabilt tilløb af vand til hele vandforsyningen. Derfor renses kilderne op, rørene udskiftes og dækkes til, og der plantes græs, som geder og kreaturer ikke vil spise. Alt dette for at undgå bakterieforurening via dyrenes efterladenskaber. Arbejdet udføres af de lokale kvinder, der har entreprisen med gravearbejdet, og på den måde får de en lille indtægt.

En del af en større sundhedsindsats

Den tekniske løsning med vandværk, tanke og vandhaner er selvfølgelig vigtig, men det er oplysningsarbejdet også. De lokale undervises i hygiejne og sundhed generelt og får derved ejerskab og forståelse for projektet. Allerede nu kører små videoer

om hygiejne på sundhedscentret. Her trækker man på erfaringerne fra et tidligere vandprojekt i Musema.

Jep Emming fortæller: »Den lokale borgmester har været meget samarbejdsvillig lige fra de første møder, da det hele blot var en idé, til vi skulle i gang med at grave rør ned. Det har også været let at etablere en styregruppe for projektet med gode lokale kræfter. Det lover godt for det videre forløb.«

Gode kræfter arbejder sammen

Jep Emming og Jørgen Johansen arbejder som frivillige på skift i Burundi, og Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling har bevilget en containerforsendelse. Vi har sendt materiel til vandforsyningen samt materialer til sundhedscentret. Der blev også plads til en ambulance, som både Rotary, Baptistkirken og Holbæk menighed har ydet bidrag til. Rubura har i årevis manglet en ambulance til at transportere de særligt udsatte til større hospitaler.

Projektet indvies med besøg af repræsentanter fra Rotary og Baptistkirkens formand Per Beck i oktober måned.

» Alt dette for at undgå bakterieforurening via dyrenes efterladenskaber. «

Projekt Vand til Rubura

- Budget: 600.000,- kr. Rotary Han Herred bidrager med størstedelen
- Mere end 7.000 indbyggere får vand
- Vandprojektet følges op af nyt udstyr til sundhedscenteret og en sundhedsmedarbejder, der oplyser om hygiejne og familieplanlægning
- Støt på MobilePay 2299 6483 eller konto 3201 10042879 mrk. »Vand«

Længe leve minoriteten!

Da jeg var 10 år, flyttede vi fra Randers i Midtjylland til Tølløse på Midsjtjælland, fordi min mor skulle læse til baptistpræst. Jeg husker de næste år som skelsættende for mig. Jeg følte mig i starten meget alene. Det var ikke nemt at være hende den nye, kristne pige fra Jylland. Heldigvis kom jeg på træningslejre i at skille mig ud. Jeg ved ikke, om det bevidst var tænkt sådan. Men set i bakspejlet var det dét, det var.

[≡] Maria Klarskov

[📷] Salvatore Ventura – Unsplash

Jeg begyndte at deltage i kristne teenagelejre. Det var her, jeg begyndte mit eget tros- og tvivsliv. Og det var her, vi øvede os i at skille os ud. Vi lavede mange fjollede ting. Det, jeg husker bedst, var en flok teenagere på et torv i Hjørring med cocktailpølser i ørerne. Når man først har gjort det, er man nærmest uovervindelig!

I de år traf jeg beslutningen om, at jeg ville døbes, og lige så vigtigt besluttede jeg mig – mere ubevidst – for, at jeg ville *føle mig ok*, som jeg var. Jeg ville ikke bare forsøge at gå i et med tapetet eller alle de andre. Jeg ville være mig selv, også selvom det var anderledes.

At samle modet

Jeg kan godt nogle gange tænke, hvorfor det skal være så svært at være anderledes.

Hvorfor kan vi danskere ikke være mere rummelige og åbensindede? Men det er hver enkelt's lod *at samle modet* til at være sig selv, også selvom det ligger udenfor normen. Jeg er glad for, at jeg havde et fællesskab, som hjalp mig til at træffe den beslutning, da jeg var teenager.

Dét er det meget fine ved at være opvokset som en del af en minoritet: Jeg har aldrig været i tvivl om, hvordan det er at være »den anderledes«, og det giver mig en samhørighed med alle andre, der står op for dem, dé er – også selvom dé er anderledes end mig. I bund og grund er vi jo alle et sammensurium af holdninger, handlinger og hobbyer, der indimellem placerer os i majoriteten og indimellem placerer os i minoriteten. Kasse-tænkning kan ikke bruges her.

I virkeligheden var en fest mere på sin plads!

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635